

Sygn. akt I.Ca 11/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2019r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
Sędziowie SO :	Małgorzata Szostak Szydłowska Joanna Walczuk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki A. C. od wyroku Sądu Rejonowego w Elku z dnia 7 listopada 2018r. sygn. akt I C 344/16

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że;

a) w punkcie I w miejsce zapisu „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 lipca 2018 r. do dnia zapłaty z tytułu zadośćuczynienia.” wpisuje „z ustawowymi odsetkami i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia.”

b) Punktowi II nadaje treść „Tytułem odszkodowania zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki A. C. kwotę 2604 zł (dwa tysiące sześćset cztery złote) z ustawowymi odsetkami i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 września 2015r. do dnia zapłaty

II. Oddala apelację w pozostałej części.

III. Koszty procesu przed sądem II-giej instancji między stronami wzajemnie znosi.

SSO Cezary Olszewski SSO Małgorzata Szostak Szydłowska SSO Joann Walczuk

Sygn. akt: I Ca 11/19

UZASADNIENIE

Powódka A. C. wniosła pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 5100 zł z ustawowymi odsetkami od 14 września 2015 roku z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

kwoty 1044 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2015 roku z tytułu odszkodowania za utracone zarobki oraz kwoty 1960 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2015 roku do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania za utracone rzeczy i poniesione koszty. Ponadto wносиła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do norm przepisanych.

Uzasadniając wskazywała, iż w dniu 10 stycznia 2015 roku w miejscowości prostki doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego powódka doznała uszkodzenia i obrażeń ciała. Sprawca wypadku posiadał ważną umowę na ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., które to towarzystwo ubezpieczeniowe nie kwestionowało swojej odpowiedzialności. Na skutek wypadku powódka A. C. doznała urazu kręgosłupa odcinka szyjnego, urazu nadgarstków, urazu głowy w tym wstrząśnienia mózgu, pourazowego bólu głowy i silnego stresu pourazowego. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 120 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz kwotę 300 zł z tytułu uszkodzonych rzeczy. Powódka podnosiła, iż wypłacone zadośćuczynienie jest zdecydowanie zaniżone i winno być zwiększone o kwotę 5100 zł. Ponadto z tytułu zwolnień lekarskich utraciła dochód w kwocie 1044 zł. W wyniku wypadku zniszczeniu uległy również jej telefon i tablet o łącznej wartości 1250 zł. Próbując naprawić telefon i tablet powódka poniosła wydatki w wysokości 710 zł oraz koszty przejazdów związanych z leczeniem w wysokości 300 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podkreślał, iż wypłacona w ramach postępowania likwidacyjnego powódce kwota wyczerpuje wszelkie roszczenia. W ocenie pozwanego stan zdrowia powódki nie jest następstwem zaistniałego wypadku komunikacyjnego lecz ma charakter samoistnych zmian chorobowych.

Po sporządzeniu przez biegłych na potrzeby postępowania opinii pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo w części dotyczącej zadośćuczynienia do kwoty 11.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2015 roku do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 07 listopada 2018 roku sygn. akt I C 344/16 Sąd Rejonowy w Elku I Wydział Cywilny w pkt. 1 zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. C. kwotę 8400 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 lipca 2018 roku do dnia zapłaty - tytułem zadośćuczynienia. W pkt. 2 zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. C. kwotę 1044 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 lipca 2018 roku do dnia zapłaty – tytułem utraconych zarobków – oddalając powództwo w pozostałym zakresie (w pkt. III). W pkt. IV zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. C. kwotę 3000 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania w sprawie równocześnie odstępując od obciążania powódki brakującymi kosztami sądowymi (w pkt. V).

Powyższy wyrok zapadł na skutek następujących rozważań faktycznych oraz prawnych:

W dniu 10 stycznia 2015 roku w miejscowości P., położonej w województwie (...), powiecie (...), gminie P. miał miejsce wypadek komunikacyjny, na skutek którego powódka A. C. doznała obrażeń ciała. Sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem marki L. nr rej. (...)/V ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w W.. W wyniku wypadku powódka A. C. doznała urazu odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu obu nadgarstków i urazu głowy – w tym wstrząśnienia mózgu, pourazowego bólu głowy oraz zespołu stresu pourazowego. Pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność i w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wpłacił powódce kwotę 1200 zł – tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 300 zł tytułem uszkodzonych w wyniku wypadku rzeczy (telefonu i tabletu). Powódka uznała wypłacone przez pozwanego świadczenie za niewystarczające, gdyż kwota wypłacona tytułem zadośćuczynienia była rażąco zaniżona i krzywdząca. Niezrozumiałą była również dla powódki odmowa wypłaty ekwiwalentu za utracone zarobki, gdyż kwota ta została należycie udokumentowana, co pozwalało na jej weryfikację.

Jako podstawę prawną dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia Sąd Rejonowy wskazał, art. 415 k.c. w zw. z art. 445 k.c. Równocześnie podkreślał, iż instytucja zadośćuczynienia ma na celu zapewnienie ochrony dóbr

osobistych związanych z integralnością cielesną i zdrowiem. Zadośćuczynienie ma bowiem charakter kompensacyjny i stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą wyłączenia z powodztwem o zadośćuczynienie jest doznanie krzywdy niemajątkowej w postaci ujemnych przeżyć wynikających bezpośrednio z cierpień psychicznych i fizycznych pokrzywdzonego zaistniałych w skutek naruszenia w/w dóbr osobistych.

Mając na uwadze tak zaprezentowaną definicję zadośćuczynienia Sąd I instancji uznał, iż adekwatna suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, nie może być ona symboliczna, ani też nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy tj.: nie może być ono ani rażąco wygórowane, ani rażąco niskie.

Określona przez biegłych w sporządzonej na potrzeby postępowania opinii, procentowa trwałość następstw wypadku została oceniona odpowiednio na 8 % - w przypadku biegłego z zakresu ortopedii oraz 0 % - w przypadku biegłego z zakresu neurologii. Biegły z zakresu psychologii stwierdził zaś u powódki silny stres pourazowy, który zaistniał jako skutek przedmiotowego wypadku komunikacyjnego.

Opinie zostały uznane za wiarygodne gdyż płynące z nich wnioski korespondowały z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, zaś strony nie kwestionowały zawartych w tychże opiniach twierdzeń. W wyniku przedmiotowego wypadku powódka A. C. doznała urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego i stłuczenia kręgosłupa L – S, bóle głowy związane z urazem utrzymywały się zdaniem biegłych do 3 miesięcy od zdarzenia. Po wypadku powódka była uzależniona od pomocy osób trzecich w codziennym funkcjonowaniu. Z uwagi na okoliczność, iż w okresie bezpośrednio poprzedzającym wypadek studiowała, została zmuszona do korzystania z pomocy innych osób – celem dotarcia na zajęcia. Ponadto została bezwolnie zmuszona do rezygnacji z zajęć sportowych, które przed zaistniałym zdarzeniem stanowiły integralną część jej życia.

W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, iż dotychczas wypłacona przez pozwanego w ramach zadośćuczynienia kwota 1.200 zł, w zestawieniu z doznąaną przez powódkę krzywdą, była istotnie zaniżona. Równocześnie wskazał, że odsetki naliczane od kwoty zadośćuczynienia winny być zasądzone od daty doręczenia pozwanemu pisma zawierającego żądanie rozszerzenia powodztwa.

Żądanie w zakresie utraconego zarobku uwzględniono w całości gdyż strona pozwana nie kwestionowała go ani co do zasady ani co do wysokości, zaś powódka udokumentowała je stosownymi dowodami. Roszczenie w zakresie odszkodowania za zniszczone rzeczy zostało zaś uznane za bezzasadne. Sąd I instancji uznał bowiem, iż kwota 300 zł wypłacona z tego tytułu powódce wyczerpuje jej żądanie w przedmiotowym zakresie.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania została oparte na regulacji przewidzianej w art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka A. C. zaskarżając go w części w zakresie pkt. III oddalającego powodztwo ponad kwotę 8400 zł. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucała :

1) naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

a) uznanie za ustalony na podstawie innych ustalonych faktów, fakt, że powódka nie udowodniła roszczenia w zakresie uszkodzonych rzeczy, chociaż ze zgromadzonego materiału wynika, że takie dowody są, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku;

- naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywiodła skutki prawne, tj.: wartości uszkodzonych

rzeczy.

naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez:

a) brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, tj. zeznań świadków oraz opinii biegłych, z których wynika, że odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia jest łącznie kwota 12.800 zł;

b) wybiórczą ocenę dowodów oraz pominięcie tych fragmentów zeznań świadków i opinii biegłych, przywołanych zresztą w uzasadnieniu i przyjęcie, że odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia jest łącznie kwota 12.800 zł;

c) wyprowadzenie na podstawie materiału dowodowego, tj. opinii biegłych i zeznań świadków, wniosków z nich niewynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, poprzez uznanie, że przyznane wyrokiem zadośćuczynienie w kwocie 8.400 zł wraz z wypłaconą w postępowaniu likwidacyjnym kwotą 1.200,- zł stanowi sumę odpowiednią;

d) rażące zaniżenie przyznanego zadośćuczynienia;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego z pominięciem reguł interpretacyjnych wynikających z art. 444 § 1 i art. 445 § 1 k.c., a w konsekwencji błędne ustalenie, że przyznane wyrokiem zadośćuczynienie w kwocie 8.400,- zł wraz z wypłaconą w postępowaniu likwidacyjną kwotą 1.200 zł, stanowi sumą odpowiednią; wybiórczą ocenę dowodów oraz pominięcie dowodów na okoliczność wartości utraconych rzeczy

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku i ograniczenie tego obowiązku do przytoczenia art. 322 k.p.c. / niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn dla których Sąd I instancji odmówił wiarygodności zeznaniom świadków, a oparł się jedynie na zeznaniach świadków;

- naruszenie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP);

2) naruszenie (obrazę) prawa materialnego poprzez: błędną wykładnię art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. poprzez uznanie:

- że przyznane wyrokiem zadośćuczynienie w kwocie 8.400,- zł, jako uzupełnienie wypłaconego w postępowaniu likwidacyjnym świadczenia w wysokości 1.200,- zł, łącznie 9.600,- zł, stanowi sumą odpowiednią, tym samym rażące zaniżenie odszkodowania;

- ustalenie przez sąd, że podstawą przyznania wysokości zadośćuczynienia jest procentowy uszczerbek na zdrowiu;

- błędne zastosowanie art. 476 k.c. i art 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2018 poz.473) przez przyjęcie, że czas opóźnienia spełnienia świadczenia przez pozwanego następuje w dniu doręczenia pozwanemu pisma zmieniającego powództwo.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego:

- tytułem zadośćuczynienia kwoty 11.600,- zł z ustawowymi odsetkami za zwłokę od 14 września 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i dalej ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty do dnia zapłaty;

- tytułem odszkodowania za uszkodzone i utracone rzeczy kwoty 1960 zł z ustawowymi odsetkami za zwłokę od 14 września 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i dalej ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty do dnia zapłaty;

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Ewentualnie - na wypadek uznania przez Sąd, że sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. wnoszę o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za I i II instancję (art. 108 § 2 k.p.c.).

W odpowiedzi na apelację pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wnosił o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego stosownie do norm przesłanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki A. C. zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części. W ramach modyfikacji orzeczenia Sądu I instancji Sąd Okręgowy uznał za uzasadnioną zmianę terminu, od którego winny być naliczane odsetki oraz powiększenie kwoty odszkodowania o wydatki powódki związane ze zniszczonym na skutek wypadku mieniem.

Na wstępie wskazać należy, iż o ile regulacje przewidziane w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks Cywilny (tj. z dnia 10 maja 2018 r. Dz.U. z 2018 r. poz. 1025) nie zawierają jednoznacznego rozstrzygnięcia kwestii kiedy roszczenie o zadośćuczynienie staje się wymagalne, to w orzecznictwie i doktrynie dominuje pogląd, w świetle którego odpowiednie zastosowanie winna mieć tutaj regulacja przewidziana w art. 455 k.c. co oznacza, że roszczenie staje się wymagalne po wezwaniu dłużnika do spełnienia świadczenia. Roszczenie o zadośćuczynienie jest bowiem bezterminowe, a zatem wymagalność jego należy wiązać z datą wezwania pozwanego do jego spełnienia. Brak jest podstaw do oczekiwania zasądzenia odsetek od dnia wyrokowania. Jakkolwiek wysokość należnego zadośćuczynienia zależy od oceny sądu, to jednak przepis art. 445 k.c. (jak również art. 446 § 4 k.c.) nie zakłada dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. O dacie początkowej świadczenia odsetkowego przy zasądzeniu zadośćuczynienia decyduje to, na jaką datę ukształtował się stan faktyczny będący podstawą oceny wysokości przedmiotowego świadczenia. O ile stan taki został ukształtowany w dacie wezwania do zapłaty, a co za tym idzie - wysokość zadośćuczynienia jest oceniana z odwołaniem się do tych okoliczności faktycznych, to odsetki należą się od daty wezwania do zapłaty (por. z wyrokiem S.A. we Wrocławiu z dnia 06 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 245/15, Legalis, SA w wyr. z 28.6.2005 r., I CK 7/05, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 17.7.2014 r., VI ACa 1558/13; Legalis, wyr. SA w Łodzi z 20.3.2015 r., I ACa 1439/14. Legalis, wyr. SA w Katowicach z 1.10.2015 r., I ACa 351/15, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 24.3.2016 r., I ACa 1779/15, Legalis; wyr. SN z 6.4.2016 r., IV CSK 389/15, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 30.6.2016 r., I ACa 475/16, Legalis; wyr. SA w Łodzi z 14.9.2016 r., I ACa 287/16, Legalis; wyr. SA w Szczecinie z 19.10.2016 r., I ACa 319/16, Legalis; wyr. SA w Katowicach z 8.3.2017 r., I ACa 1050/16, Legalis).

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie bezsprzecznie w dacie odebrania przez pozwanego wystosowanego przez powódkę wniosku o zadośćuczynienie i odszkodowanie (zawierającego stosowne informacje o wypadku) istniał stan faktyczny pozwalający na miarodajną ocenę dochodzonego roszczenia. Ponadto regulacja przewidziana w art. 817 § 1 k.c. stanowi, iż ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

W konsekwencji powyższego, mając na względzie treść art. 455 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. z dnia 9 lutego 2018 r. Dz.U. z 2018 r. poz. 473) Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt. I wyroku, zmieniając datę naliczania odsetek za opóźnienie z dnia 09 lipca 2018 roku (tj. z daty powzięcia przez pozwanego informacji o rozszerzeniu powództwa) na datę 14 września 2015 roku, tj. 30 dni po odebraniu przez pozwanego wezwania do zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu Okręgowego na aprobatę zasługiwał również podnoszony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. poprzez pominięcie dowodów potwierdzających utracenie wartości posiadanego przez powódkę mienia.

Sąd Okręgowy w pełni podziela utrwalony w orzecnictwie pogląd, że do naruszenia zasady przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. dochodzi wówczas gdy podnosząca tenże zarzut strona wykaże, przyczyny dyskredytujące ocenę dowodów dokonaną przez sąd. W zakresie tym niezbędnym jest aby strona wskazała przyczyny, które spowodowały, że Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko w przypadku, gdy dokonujący oceny materiału dowodowego Sąd uchybia logice przy formułowaniu wniosków lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo poza zakres doświadczenia życiowego czy bepodstawnie pomijają część materiału dowodowego, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona

W tych warunkach zauważyć należy, że art. 444 k.c. wskazuje, iż szkoda majątkowa może przybrać postać zarówno straty, jak i utraconych korzyści. Bezspornie konsekwencje uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odbijają się zwykle niekorzystnie na majątku podmiotu, który szkody takiej doznał. Treść art. 34 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wyraźnie precyzuje charakter możliwych do dochodzenia roszczeń w ramach powództwa o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Stosownie bowiem do treści przewidzianej w nim regulacji z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Jak wynikało z przedłożonych przez powódkę dowodów w postaci: rachunku za naprawę zniszczonego tabletu (k. 29) na kwotę 390 zł, rachunku za naprawę telefonu na kwotę 320 zł, rachunku za zakup nowych okularów opiewającego na kwotę 550 zł, łączna kwota poniesionych wydatków z tytułu zniszczonego i uszkodzonego mienia, których zwrot przysługiwał powódce wynosiła 1260 zł. Ponadto powódka domagała się zwrotu kosztów przejazdu związanych z leczeniem w wysokości 300 zł.

Wobec powyższego zasadnym było powiększenie zasądzonej na rzecz powódki w pkt. II zaskarżonego wyroku kwoty 1044 zł do kwoty 2604 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi analogicznie jak w przypadku odsetek od kwoty zadośćuczynienia, tj.: od dnia 14 września 2015 roku do dnia zapłaty.

Odnosząc się zaś do pozostałych zarzutów apelacji wskazać należy, iż nie znalazły one aprobaty Sądu Okręgowego, w zakresie uzasadniającym dalszą zmianę zaskarżonego wyroku. Konstatacja ta prowadzi do przyjęcia, że zbędne były rozważania w przedmiocie pozostałych zarzutów apelacji powódki. Podkreślenia nadto wymaga, że zgodnie z zapatrywaniem utrwalonym w orzecnictwie, korygowanie przez sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (zob. m. in. wyroki SN: z dnia 18 listopada 2004 roku, I CK 219/04, Legalis nr 208587, z dnia 7 stycznia 2000 roku, II CKN 651/98, Legalis nr 354559, z dnia 9 lipca 1970 roku, III PRN 39/70, OSNCP 1971/3/53, Legalis nr 14698). W sprawie niniejszej nie było podstawy do dokonania takiej korekty, gdyż określone przez Sąd Rejonowy sumy zadośćuczynienia uwzględniające wypłacone przez pozwanego ubezpieczyciela kwoty na rzecz powódki, nie mogły być uznane za rażąco zaniżone. Zarzut naruszenia art. 444§ 1 kc i art. 445 § 1 k.c. okazał się zatem nieuzasadniony.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, po częściowym uwzględnieniu apelacji, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, o czym orzeczono w pkt. I i II sentencji.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego (zawarte w pkt. III sentencji) oparte zostało na zasadzie przewidzianej w art. 100 k.p.c. Apelacja powódki została uwzględniona jedynie w nieznaczącej części w skutek czego Sąd okręgowy uznał za uzasadnione wzajemne zniesienie kosztów postępowania apelacyjnego między stronami.

SSO Małgorzata Szostak-Szydłowska SSO Cezary Olszewski SSO Joanna Walczuk